

Церква Святого Миколая (літнього) знаходиться в селі Галаганівка Снігурівського району Миколаївської області. Настоятель — протоієрей Микола Маїк. Храм діючий.

Підїжджаючи до села Галаганівка, ще здалеку можна побачити куполи церкви Святого Миколая. Зведено її було в 1888 році вдовою сенатора Марією Василівною Катаказі. Будували церкву майстри, запрошені з Петербурга. До появи храму галаганівці хрестили дітей по той бік Інгульця — в церкві села Гречанівка. Старожили розповідали, як одного разу несли дитя на хрещення і під час переправи через Інгулець ненароком втопили немовля. Після цього трагічного випадку власниця галаганівської економії дала обіцянку, що збудує в селі церкву.

Існує дуже цікава історія, пов'язана з місцем, на якому побудована церква. Якось пастухи гнали з пасовища в село велику отару овець, що належала Марії Катаказі. На підході до села всі вівці зупинилися: перед ними горіла свічка. Чи то було видіння, чи хтось розказав легенду, але саме після цієї події поміщиця вирішила будувати церкву на тому місці, де горіла свічка.

А місце справді є найкращим у селі: церкву видно звідусіль і з далекої відстані. Згадує Лариса Мірошниченко: «Коли їдеш до Галаганівки з Херсона, то село відкривається спочатку прекрасними церковними банями. Села ще немає, є тільки його висота: церква Святого Миколая пливе на тлі неба. Церква, яка Божою волею вистояла... Цю картину неможливо забути».

До церкви ходили парафіяни з багатьох навколишніх сіл. Старі люди розповідали, що церква стоїть на печерах, до яких можна потрапити через церковні підвали.

Парафія складалася зі 100 дворів, 847 парафіян, земської школи, а також сіл Тарасівка (114 дворів, 860 парафіян), Лиманці (38 дворів, 360 парафіян), хутора Подового (5 дворів, 45 парафіян).

У 1933 р. з церкви познімали дзвони, а храм закрили. А коли з церкви зняли і хрести, її перетворили на склад зерна, потім — на склад сільськогосподарського реманенту. У 1944 році нацистські окупанти зламали в церкві підлогу, щоб збудувати з дощок

Церква Святого Миколая (літнього) (с. Галаганівка)

Автор: Unsvet

27.12.2018 11:25 - Обновлено 27.12.2018 11:30

переправу через Інгулець. 13 березня 1944-го, в день визволення Галаганівки, радянські солдати обстріляли дзвіницю, бо думали, що там сховався ворожий навідник. На щастя, пошкодження храму було незначним.

Згодом церкву відремонтували, повісили дзвони. Благословенний дзвін було чути в навколишніх селах. Знову християни понесли на богослужіння свої сподівання, болі, продовжували хрестити новонароджених, святити воду на Водохреща, паски на Великдень, яблука на Спаса...

Особливою повагою користувався сільський священник Іван Петрович Полонцев, який майже 50 років правив службу Богу і був нагороджений великим Золотим Хрестом, якого одразу ж пожертвував для дітей-сиріт. Отець Іван оберігав храмову споруду, турбувався про внутрішній зміст та красу галаганівської церкви, що вистояла під натиском нещадних руйнувань. Вівтар церкви прикрасили ікони, майстерно написані художником — сином Івана Петровича. Богослужіння у церкві супроводжувалися співом талановитого хору півчих. Була ще одна трагедія — церква загорілася від блискавки. На щастя, храм не згорів: пожежу погасили, приміщення знову відремонтували завдяки зусиллям отця Івана. Майже півстоліття цей священник був справжнім духовним прихистком для багатьох людей.

Після смерті Івана Петровича Полонцева до церкви призначали багатьох священників, і кожен з них ніс віру в Бога. Сьогодні до церкви ходять парафіяни з навколишніх сіл, несуть на богослужіння свої сподівання, болі, палкі молитви.

Церква Святого Миколая (літнього) (с. Галаганівка)

Автор: Unsvet

27.12.2018 11:25 - Обновлено 27.12.2018 11:30

Галаганівка. Церква Святого Миколая (літнього) (с. Галаганівка) / Н. М. Учень. — с.